

Знаете ли, дори в изисканите семейства, давани за пример, в тези от сой... нямате представа... какви игри се случват!

Чарлз Дикенс, *Студеният дом*

Вторник, 23 юни

След миг ще я видят.

Ще я намерят там, където се носи, с широко разперени пръсти в кристалната вода, с разпиляна като японско ветрило коса. Рибите се провират под нея, побутват я, плъзгат се покрай тялото ѝ.

Филтърът бръмчи. Езерото се дипли и блести. Тя потрепва на повърхността.

По-рано тази сутрин имаше мъгла, кадифено гъста и хладна, но сега и последните останки от нея се разнасят и дворът грейва в светлина. Павега, слънчев часовник, хор от нарциси. И езерото, този съвършен овал, схлупен до стената на къщата, с блестящите си рибки, с лилиите като звезди.

След миг писък ще разцепи въздуха.

Дотогава всичко е тихо и неподвижно, с изключение на трептенето на водата, бавното движение на кои¹ и вълничките около трупа ѝ.

В другия край на двора френският прозорец се отваря и слънцето се плъзга по стъклото. Въздишка. После този писък.

Видели са я.

¹ Кои – вид декоративни шарани, първоначално отглеждани в Япония. – Б.р.

Шест дни по-рано

Сряда, 17 юни

1.

– Обичате ли криминални романи?

Ники поглежда в огледалото за обратно виждане. Таксиметровият шофьор я наблюдава през кръгли и дебели като лупи очила.

– Стори ми се, че четете някакво криминале – изсумтява той. Колата преминава през дупка и потръпва.

Тя размахва книгата.

– Агата Кристи. *Убийство в Месопотамия*.

Човекът е разговорлив и Ники решава да му угоди. Да караш такси, явно е самотно занимание.

– Пушите ли?

– Не, господине.

– Ясно... – той тиква цигара между зъбите си. – Твърде красива, за да умре млада.

Запалва с очукано *Zippo* и Ники веднага отваря прозореца. Хладната и влажна мъгла нахлува на задната седалка. Ники връща със сантиметър прозореца нагоре и се навежда, за да се огледа в него – спиралата очертава миглите ѝ, а устните блещат. Наясно е, че не е особено красива, но не ѝ пука. Купето отново подскача. Чантата ѝ се свлича на пода.

– Мисля, че закачихте онзи бордюр там.

– Да, все тая – шофьорът се визира през предното стъкло. – Изненадан съм, че позволяват на самолетите да кацат при тези условия. Цяло чудо е, че сте успели да се приземите.

За Ники, която определено не си пада по летенето, всяко приземяване си е истинско чудо. Тя надниква покрай него в не-

подвижната вечерна мъгла, блестяща като перла на светлината на фаровете.

– Юнски мрак. Обзалагам се, че на изток нямате такова време.

– Така е.

На изток – звучи толкова невъзможно далечно, митично.

Той изсумтява доволно, след което натиска мигача, взима завоя и се изкачват нагоре. Ники посяга към колана си.

– Криминалета, а? – от устата му излиза дим, който се завихря в студения въздух. – Криминалета да искате в Сан Франциско. Чували ли сте за Зодиак?

– Така и не го хванаха.

– Да, не успяха да разплетат случая...

Той се намръщва. Ники млъква. Това е неговият град, неговата история.

– Той е нашият Джак Изкормвача. След това идва Романсът в небесата. Това е история за самолет, изчезнал през петдесетте години. Летял е за Хавай и изведнъж просто – той всмуква от цигарата си – изчезва.

Нов облак дим.

– Какво се е случило?

– Казва ли ти някой. Същата история като с дирижабъла. По време на Втората световна няколко войници от армията се качват на *Гудизър* и когато той се разбива в Дейли Сити, на борда няма никого. Мистерия! Точно като ей онова! – сочи вдясно. – Най-старата къща в Пасифик Хайтс.

Ники веднага забелязва светлата къща във викториански стил, с огромни панорамни прозорци, която се е сгушила край улицата, сякаш се страхува от нещо.

– Построена е петдесет години преди голямото земетресение – гордо отбелязва таксиджията. – Не е първа младост, но е оцеляла.

– Изглежда изненадана – отбелязва Ники. – Сякаш сама не може да повярва, че все още е на мястото си.

Той отново сумти.

– И аз не мога да повярвам.

Таксито се носи в тунела от мъгла. От двете им страни про-
блясват бели улични табели, приличат на призрачни пръсти,
които сочат посоката: *Това е пътят, продължавайте напред.*

– Казахте, че сте от Ню Йорк?

– Да.

– Това наоколо е най-скъпият квартал в страната.

Къщите се издигат край пътя в зловещата мъгла – дами от
XIX век, стройни и изпънати, пременени в пастелни цветове.
Испанска къща, обрасла с бръшлян. Имитация на тюдорова
архитектура, дървени греди и мазилка върху тухлена зидария.
Две викториански къщи с крехка дантелена дървена обшивка.

– В някои от тях живеят важни клечки от централите на го-
лемите компании – съобщава ѝ таксиджията. – Гугъл. Юбер. За
Юбер мога много да ти разказвам. – Погледът му се отнася, но
така и не казва нищо. – Наследствени богаташи. В този квартал
винаги са били от *голямото добро утро.*

По улиците плуват изпарения. Ту се издигат на вълни над
паважа, ту се спускат. Ники затаява дъх.

– В Сан Франциско също има автори на криминалета. Да-
шиъл Хамет – той живееше ей там. На Пост Стрийт.

Нова табела се промъква през мъглата и ги подтиква да
продължат напред. *Продължавай. Това е пътят.*

– О, ето нещо по вашата част – отбелязва той, без да вади
цигарата. – Един писател живееше в... май Пак Хайтс? Със си-
гурност на хубаво място, де. Е, една нощ съпругата и синът му
изчезват.

Ники потръпва.

– Сякаш се изпаряват – продължава той. – Като онази исто-
рия със самолета. Май беше преди двадесет и пет... не, дваве-
сет години. В навечерието на Нова година, 1999-а. – Думите
му потъват в облак цигарен дим и се полюшват там като ша-
мандури.

– Какво се е случило с тях?

– Никой не знае. Някои подозираха брата на писателя, или жената на брат му, а може би и двамата. Имаше и версия, че може да е замесено и детето им. Имам предвид – детето на брата. Или пък някой от служителите – момче и момиче. Но повечето хора... – завива зад ъгъла. – Повечето хора вярват, че самият писател го е направил. Пристигнахме – обявява той, когато таксито се спира в бордюра със свистене.

Ники полита напред, а книгата се изплъзва от скута ѝ.

Таксиметровият шофьор се измъква от предната седалка и се отправя към багажника. Върхът на марлборото му свети в мъглата, като мамещ фар в морето.

Ники прибира книгата в чантата си. Вдишва дълбоко, кашля – в купето смърди на пепелник, после отваря вратата и се потапя в мъглата. Улицата е като от призрачен град, къщите приличат на сенки, а фасадите им на черепи, които се взират един в друг. Тя отново потръпва.

– С този пуловер сте добре подготвена – казва таксиджията, когато вратата се затваря зад нея с трясък.

Ники се оглежда. Най-скъпата ѝ дреха: кашмир, семпло V-образно деколте, съвсем наскоро взета от химическото чистене. Някъде над Небраска тя успя да разлее бира върху него. Вижда, че дънките ѝ все още са осеяни с мъх и конци, макар да бе прекарала цял час в опити да ги почисти. Когато отново вдига поглед, таксиметровият шофьор се вира в стръмния склон на пътя.

– Но това е точно онази къща – казва ѝ той. – На писателя с криминалетата. Явно все пак сте чували за нея?

– Признавам си.

– Направо ме застреляхте. И ме оставихте да си бръщолева?

– Не исках да ви прекъсвам – обяснява деликатно Ники.

Тя е прочела всичко за съпругата и сина, които са изчезнали безследно. Едва ли има някой, който да знае за тях повече от нея.

Таксиметровият шофьор допушва цигарата си и я хвърля на улицата, а фасът оставят след себе си опашка от искри.

4.

Сърцето ѝ спира.

Ехото рикошира от тавана и се блъска обратно в пода – мрачно, плътно и гръмотевично.

– Не звучи като умиращ човек, нали? – отбелязва Даяна, а Ники забелязва лека руменина по бузите ѝ: жена, която обича съпруга си. – Бъдете внимателна в тази къща – добавя тя. – Звукът се носи навсякъде. Няма тайни.

Ники се надига, премята чантата си през рамо, бърше ръце в бедрата си (кому е нужно да се здрависва с изпотени длани?) и следва домакинята си под огромния свод на фойето, където токчетата на Даяна – скромни, естествено – потропват по пода. Голямото стълбище, ветрилообразно в основата, води до втория етаж, след което се разклонява. Тя мълчаливо следва Даяна до площадката горе.

На стената между два високи прозореца виси картина. Нарисувана с маслени бои, но толкова чиста и фина, сякаш е снимка. Ники се спира пред нея.

Мъж и жена на една пейка. Господинът е слаб като струна, носи бледосив костюм, с вратовръзка, а едната му вежда е повдигната. Дамата е усмихната, с панталон в цвят червена боровинка и с разкопчана в горната си част блуза. До мъжа стои около тринайсетгодишно пухкаво момиче, роклята му е бяла, а ръката му стиска неговата. Малко русо момче пък седи в скута на жената, а ризата и късите му панталони са точно като нейните. То също се усмихва по начин, който чичото на Ники наричаше *лятна радост*. В ръцете си момчето държи бяла хартиена пеперуда.

Съпругата и синът му просто се изпаряват безследно една нощ – беше казал таксиджията. – *В навечерието на Нова година, 1999-а*. Точно тогава Хоуп и Коул Трап, съпругата и синът на прочутия автор на детективски романи, изчезват от две различни места в Сан Франциско... и никой никога повече не ги вижда.

Думи, които за Ники още отекват като гръм. Мистерията на Трап се оказва абсолютна сензация – едно списание беше обявило случая за *най-загадъчното литературно изчезване след единадесетте дни на Агата Кристи през 1926 г.* – и днес, цели две десетилетия по-късно, историята все още се върти в интернет и тормози мислите на таксиметровите шофьори, а дори и на Ники Хънтър.

Даяна завива вдясно от стълбището, после наляво и с безшумни стъпки върху червения килим повежда Ники по коридор. Едната стена е осеяна с аплици, а от редицата високи прозорци се процежда здрач.

Гостенката забелязва, че къщата е във формата на подкова, а двете ѝ крила са разположени в двора, завършващи във висок до коленете лабиринт от жив плет. В далечния ъгъл, в пресечната точка на две стени, тя забелязва езерото с оранжеви рибки като тлеещи въглени под повърхността.

Неговите риби. Неговият лабиринт. Неговият дом! Господарят на измамата, както го наричаха критиците през изминалите дни. Създателят на Саймън Сейнт Джон – английския джентълмен, и неговия верен френски булдог Уотсън. И най-вече човекът, с когото Ники си пишеше през последните 5 години. А сега се разхожда из неговите покои.

Тя усеща как вените ѝ излъчват топлина като неоновите тръби.

Стигат до леко открената дъбова врата. Върху нея има череп от слонова кост с размерите на юмрук, метална примка в челюстите му, а над него се извисяват кръстосани кости. *Човекът явно обича звука от почукването,* мисли си Ники и се вглежда в черепа, докато Даяна потропва три пъти. Изчакват.

– Влез!

Вратата изскърцва.

Влизат в нещо, което тя може да опише единствено като зала: дълбока, широка и висока, с твърд дървен паркет под краката и таван от орех. Пред Ники има няколко добре почистени прозореца, отвъд които мостът Голдън Гейт се извисява над

тъмния залив. Но стаята – подобно на някаква хищна пещера – поглъща светлината, изяжда я жива.

Стените са осеяни с рафтове от пода до тавана – там са тези шест хиляди тома, натъпкани и плътно прилепнали като зъби. Близо до пода има купчина кожени омнибуси, върху които с позлатени букви е изписано *Джон Диксън Кар*. Над нея – бебешко сини книги на купчини с викториански романи за жени детективи, чиито подвързии са орфани и намачкани. До ръката ѝ – роман на Елън Раскин с лъскава корица и нещо, което, изглежда, е първото издание на *Лунният камък*, три тома с меки корици, облечени във виолетов плат. Ред след ред гръбчетата, овехтели, със загадъчни заглавия като златен прах в мина.

Грандиозно, мисли си Ники. Абсолютно грандиозно.

До едната стена е опряна стълба на колелца. В горната си част тя се закача за бронзова релса, извита покрай последния рафт. Тя проследява релсата до най-отдалечения край на стаята.

Там е разположена камина, чиито пламъци танцуват, сякаш я приканват да коленичи до тях. Мисли си, че всеки момент ще пламне, чувства се като суха трева.

Пред камината има старо, дървено бюро.

Върху бюрото – стара, метална пишеща машина.

А зад пишещата машина се е настанил мъж – стар, макар и да не му личи толкова. Бавно се изправя, разгъвайки като джобно ножче всеки сантиметър от невъзможно дългото си тяло. Той навежда глава.

– Здравейте, господин или госпожице Хънтър – казва той. – Аз съм Себастиан Трап.

5.

– Съжалявам, че ви накарах да чакате. Определено не е най-добрият начин за началото на една история. Не съм почитател на излишното размотаване и губене на време.